

3 Bruxelles, 19 Ноември '96.

Голубчик мой,

Рокото който обире те обирамъ
сигурно съ върху ми! — и пакъ целото
да се стрелватъ ми нутки на едно място,
да ми се въртатъ малко мислехъ — да би
се обади още не азъ съмъ. Както
виедано, пакъ пакъ къмъ Италия, въ-
тор и ме потесе къмъ себър — и
мислехъ. Военното жито нито не
се измани, но се едно: тирай си,
изманихъ пакъ баткара. И рокото
и да е моршаво кейкара, сити и те
се пакъ се живява — ирвангъ живява въ
тези гани. Има гордоу да едети и те
пиеми, и рокото да тежи — фламанкитъ
съ външодушн: нудомъ ти хванешъ за бад
ра — и податъ. Камо и да си погн
сета-те да видешъ тебъръ и поговина,
"sa mère vieille"! Жив е 10-денъ отъ конъ
съмъ буре, а прехраемъ ми насърдени
оуе жрае (но да не мислишъ пакъ те го под-
готвямъ само съ тиешне и е...!)

Живамъ те френъ. Сърдеченъ погледъ
не вешни пражес. Купи